

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 766

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 decembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
1.064. — Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> în grad de <i>Cavaler</i>	2	bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale	8–11
1.065. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Serviciul Credincios</i> în grad de <i>Ofițer</i>	2	Decizia nr. 435 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.....	11–14
1.066. — Decret privind conferirea unor ordine	3	★	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 422 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	3–7	Opinie separată	14–15
Decizia nr. 427 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
		483. — Decizie privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Sorin-Gabriel Arjoca, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	15
		484. — Decizie privind numirea prin mobilitate a domnului Cornel Coman în funcția publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului	16
		485. — Decizie pentru modificarea pct. 12 din anexa la Decizia prim-ministrului nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului culturii,

în semn de apreciere deosebită pentru întreaga sa activitate de promovare a culturii române, în calitate de cercetător și traducător,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Cavaler*, categoria F „Promovarea culturii”, doamnei Georgeta Ana Andreescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 4 decembrie 2013.
Nr. 1.064.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Serviciul Credincios*
în grad de *Ofițer***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului culturii,

în semn de apreciere deosebită pentru întreaga sa activitate de cercetare și de cadru didactic, fiind un model pentru tânăra generație,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Ofițer* domnului profesor universitar dr. Ion Toboșaru.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 4 decembrie 2013.
Nr. 1.065.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind conferirea unor ordine

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A, ale art. 7 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea secretarului de stat pentru culte,

în semn de apreciere pentru înalta ținută morală și profesională de care au dat dovadă de-a lungul întregii lor cariere, pentru contribuția determinantă pe care au avut-o în conservarea moștenirii iudaice și în îmbunătățirea dialogului interreligios, precum și pentru consolidarea legăturilor româno-israeliene și promovarea imaginii României în lume,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Ofițer* domnului dr. Aurel Vainer, deputat, președinte al Federației Comunităților Evreiești din România.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Mare Cruce* domnului Viatcheslav Moshe Kantor, președinte al Congresului European Evreiesc.

Art. 3. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Comandor*, categoria F „Promovarea culturii”, domnului inginer Baruch Tercatin, scriitor și jurnalist.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 4 decembrie 2013.
Nr. 1.066.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 7 alin. (1) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru

completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Teritorial Profesional „Comunitatea”, în numele membrilor de sindicat Nicolae Dica, Alexandru Andrei, Iulian Gabriel Baroană, Marian Baroană, Stelian Buga, Stelian Bunea, Iuri Ștefănel Ciobanu, Tache Costache, Marian Delcă, Cezar Dobrescu, Stelian Jumugă, Radian Leonte, Daniel Lupu, Gabriel Marinel, Alexandrina Marinescu, Traian Mihai, Florin Mirea, Marian Miu, Marian Nedelea, Leonard Nițu, Ionel Poreanu, Gheorghită Popescu, Iulian Radoslav, Lucian Trăilă Dobrescu, Claudiu Udrioiu, Aurelian Voicu și Grigore Zane în Dosarul nr. 1.837/87/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 242D/2013.

La apelul nominal răspunde pentru Sindicatul Teritorial Profesional „Comunitatea” președintele Iulian Gabriel Baroană, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Sindicatului Teritorial Profesional „Comunitatea”, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate contravin Codului muncii. Or, prin Decizia nr. 1.415/2009, Curtea Constituțională a statuat că „atât timp cât este în vigoare, Codul muncii trebuie respectat și în mediul public, nu doar în cel privat”.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, deoarece legiuitorul poate stabili și alt tip de compensare a muncii suplimentare, în afară de compensarea bănească sub forma unui spor la salariu. Cu privire la invocarea art. 16 din Constituție, privind egalitatea în fața legii, consideră că autorul excepției critică în realitate dispoziții cuprinse într-un ordin de miniștri, ordin care nu poate face obiect al controlului de constituționalitate. Referitor la critica privind lipsa de previzibilitate a textelor de lege, susține că aceasta este neîntemeiată, de vreme ce, potrivit art. 122 din Codul muncii, este precizat un termen în care se poate acorda compensarea cu timp liber corespunzător a muncii suplimentare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 807 din 20 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.837/87/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 7 alin. (1) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul — reclamant Sindicatul Teritorial Profesional „Comunitatea”, în numele membrilor săi Nicolae Dica și alții, într-o cauză având ca obiect obligarea Primarului Municipiului Roșorii de Vede la plata către polițiștii locali — membri de sindicat a sporului de 100% pentru orele lucrate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, pentru perioada 1 ianuarie 2011—31 martie 2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt

neconstituționale, deoarece creează discriminări între categorii de salariați. Astfel, potrivit Codului muncii, sporul pentru munca prestată în zilele libere și în zilele de sărbători legale se acordă sub forma unui adaos procentual la salariul de bază. Eliminarea acestei compensații generează situații discriminatorii între salariații ce au un program de lucru obișnuit, de luni până vineri, cu repaus în zilele de sâmbătă/duminică și salariații care, prin specificul activității sub obligația continuității serviciului, lucrează frecvent sâmbăta/duminica. Mai mult, datorită lipsei de predictibilitate și previzibilitate, textele de lege criticate creează premisele unei „discriminări directe”. Astfel, prin „anexa la Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 285/2010” se prevede că pentru personalul din cadrul familiei ocupaționale „Sănătate” se acordă plata unui spor de 100% a orelor lucrate în zilele de sâmbătă și duminică și sărbători legale. Or, acest lucru creează o discriminare directă între această categorie de salariați și alte categorii de salariați bugetari, care, pentru asigurarea continuității serviciului, lucrează obligatoriu în aceste zile.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate încalcă și prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece textele de lege criticate derogă de la prevederile titlului III „*Timpul de lucru și timpul de odihnă*” din Codul muncii, respectiv art. 137, ce reglementează repausul săptămânal. Invocă în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.415/2009.

De asemenea, consideră că textele de lege criticate încalcă principiul securității juridice și cel al calității legii. Astfel, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 și „art. 7 alin. (1) din Legea nr. 283/2011”, munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se va compensa numai cu timp liber corespunzător.

Dacă pentru orele suplimentare, art. 122 alin. (1) din Codul muncii prevede compensarea muncii suplimentare prin ore libere plătite în următoarele 60 zile calendaristice după efectuarea acesteia, pentru orele lucrate în zile nelucrătoare, art. 142 alin. (1) din aceeași lege prevede compensarea muncii prestate în zilele declarate nelucrătoare cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile. Nerespectarea acestor termene atrage sancționarea angajatorului.

Pentru zilele lucrate sâmbăta și duminica, art. 137 din Codul muncii nu reglementează substituirea sporului cu timp liber corespunzător, din acest motiv neexistând sancțiuni pentru angajator.

Așadar, dispozițiile de lege criticate sunt insuficient de precis formulate în a determina modalitatea de înlocuire a sporului cu timp liber corespunzător, fără a se preciza și un termen-limită de acordare a lui, așa cum este prevăzut pentru orele suplimentare și orele lucrate în zile de sărbători legale. Astfel, textele de lege criticate nu respectă criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească. Lipsa unei sancțiuni și a unui termen-limită de acordare a acestuia poate conduce la pierderea acestui drept de către salariați, în cazul în care angajatorul refuză acordarea timpului liber corespunzător, acest lucru neputând fi câștigat nici pe calea justiției.

Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, autorul excepției invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit cărora, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții. În acest sens sunt Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, Hotărârea din

1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*, precum și Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*.

În final, autorul excepției invocă dispozițiile art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că — în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție — măsura avută în vedere se aplică, fără discriminare, întregului personal din sectorul bugetar.

În ceea ce privește eliminarea posibilității de compensare a muncii suplimentare prin acordarea unui spor la salariu, consideră că textele de lege criticate nu prevăd nicio excepție de la obligativitatea aplicării măsurilor întregului personal din sectorul bugetar.

Referitor la eventuala încălcare a art. 41 din Constituție, consideră că textul constituțional nu prevede modalitatea concretă de stabilire a măsurilor de protecție socială, compensarea orelor suplimentare cu timp liber fiind o opțiune legitimă în acest sens a legiuitorului.

Avocatul Poporului apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, forma de compensare admisă de lege în anii 2011 și 2012 pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar, precum și pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și de sărbători legale, a fost compensarea cu timp liber corespunzător, legiuitorul nefăcând nicio excepție de la această regulă.

Consideră că, în realitate, autorul excepției critică o situație de fapt, prin raportare la persoanele care, prin specificul activității, asigură continuitatea serviciului. Aceste persoane nu execută muncă suplimentară în zilele de sâmbătă și duminică, dat fiind natura activității desfășurate care presupune prezența la locul de muncă. Activitatea desfășurată de aceste persoane se încadrează în durata normală a timpului de lucru și nu constituie muncă efectuată suplimentar peste această durată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în actul de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 9

alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, și ale art. 7 alin. (1) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011.

Art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 are următorul cuprins: „În anul 2011, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.”

În ceea ce privește celălalt text de lege criticat, Curtea reține că Legea nr. 283/2011 aprobă, cu modificări și completări, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010.

Astfel, Legea nr. 283/2011, prin articolul său unic, pe de-o parte, modifică titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, titlu care va avea următorul cuprins: „Ordonanță de urgență pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar”, iar, pe de altă parte, introduce un nou articol, art. II, în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, cu următorul conținut:

„**Art. II.** — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

[...]

Art. 7 — (1) În anul 2012, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.”

Prin urmare, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și ale art. 41 alin. (1) și (2) privind munca și protecția socială a muncii, precum și principiilor securității juridice și calității legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, după cum urmează:

— Art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 prevede — pentru anul 2011 — că munca suplimentară efectuată peste durata

normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător;

— Art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 are același conținut normativ, dar cu aplicabilitate pentru anul 2012.

Cu toate acestea, prevederile de lege criticate continuă să își producă efectele juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

II. Referitor la cadrul legal relevant în speță, Curtea reține că, potrivit art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, *„Pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se aplică prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare.”*

Pentru anul 2011 și pentru anul 2012, prevederile de lege criticate instituie — pentru personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere — regula potrivit căreia munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.

Autorii excepției de neconstituționalitate sunt funcționari publici care ocupă funcții publice specifice de polițist local, încadrați la Direcția poliție locală din cadrul aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Roșiorii de Vede, prin reorganizarea poliției comunitare, potrivit Legii poliției locale nr. 155/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 15 iulie 2010. Potrivit art. 16 alin. (1) din aceeași lege, *„Raporturile de serviciu ale polițiștilor locali și ale funcționarilor publici care ocupă funcții publice generale se stabilesc, se modifică, se suspendă și încetează în condițiile stabilite potrivit prevederilor prezentei legi și ale Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare”, iar art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, prevede că „Pentru orele lucrate din dispoziția conducătorului autorității sau instituției publice peste durata normală a timpului de lucru sau în zilele de sărbători legale ori declarate zile nelucrătoare funcționarii publici de execuție au dreptul la recuperare sau la plata majorată cu un spor de 100% din salariul de bază. Numărul orelor plătite cu sporul de 100% nu poate depăși 360 într-un an.”*

Totodată, potrivit art. 17 alin. (2) din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 299 din 18 noiembrie 2003, pot fi admise derogări de la perioadele obligatorii de repaus, derogări ce *„pot fi adoptate prin acte cu putere de lege și acte administrative sau prin convenții colective sau acorduri încheiate între partenerii sociali, cu condiția ca lucrătorii în cauză să beneficieze de perioade de repaus*

echivalente compensatorii sau dacă, în cazuri excepționale în care nu este posibil, din motive obiective, să se acorde asemenea perioade de repaus echivalente compensatorii, lucrătorii să beneficieze de protecție adecvată”. O astfel de derogare se poate face, potrivit alin. (3) lit. b) al aceluiași articol, *„în cazul activităților de securitate și supraveghere care necesită prezența permanentă în scopul de a proteja bunuri și persoane, în special gardieni, paznici sau firme de pază și securitate.”*

III. Asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate raportate la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii prin eliminarea compensației bănești a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, eliminare care, în opinia autorilor excepției, generează situații discriminatorii între salariații ce au un program de lucru obișnuit, de luni până vineri, cu repaus în zilele de sâmbătă/duminică, și salariații care, prin specificul activității sub obligația continuității serviciului, lucrează frecvent sâmbăta/duminica, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În acest sens este Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Or, potrivit dispozițiilor de lege criticate, în anii 2011 și 2012, întregul personal din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere beneficiază de compensarea muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, numai cu timp liber corespunzător, iar nu de o compensare bănească, sub forma unui spor. Aceste prevederi fac parte din legi anuale de salarizare — pentru anii 2011 și 2012 — și se aplică întregului personal bugetar încadrat în funcții de execuție și de conducere în cadrul schimbului normal de lucru.

Este adevărat că art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 prevede că pentru munca suplimentară și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se aplică prevederile Legii nr. 53/2003, însă aceste prevederi ale legii-cadru de salarizare nu s-au aplicat în anii 2011 și 2012, întrucât au fost adoptate legile anuale de salarizare, și anume Legea nr. 285/2010 pentru anul 2011 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru anul 2012, legi anuale care derogă de la prevederile legii-cadru.

Curtea constată că atâta vreme cât această modalitate de compensare a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se aplică întregului personal bugetar, fără privilegii sau discriminări, nu se încalcă principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

2. Cu privire la susținerea referitoare la lipsa de predictibilitate și claritate a textelor de lege criticate, prin faptul că „Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 285/2010” prevăd că pentru personalul din cadrul familiei ocupaționale „Sănătate” se acordă plata unui spor de 100% a orelor lucrate în zilele de sâmbătă și duminică și sărbători legale, ceea ce — în opinia autorului excepției de neconstituționalitate — „crează premisele unei discriminări directe”, aceasta nu poate fi primită.

Astfel, prin această susținere, autorul excepției critice, în realitate, prevederile cuprinse în pct. II lit. G) pct. 9 — „*Stabilirea salariilor personalului din cadrul familiei ocupaționale «sănătate»*” din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului finanțelor publice nr. 42/77/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 19 ianuarie 2011, care se referă la persoana care lucrează în 3 ture, iar nu în cadrul schimbului normal de lucru și care își desfășoară activitatea în vederea asigurării continuității activității.

Or, această critică vizează în realitate prevederi din Normele metodologice și, ca atare, nu poate fi analizată de Curtea Constituțională, întrucât ar fi contrar dispozițiilor art. 146 din Constituție și celor ale art. 2 alin. (1) și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea neputând asigura controlul constituționalității ordinelor ministrilor.

După cum s-a arătat mai sus, prevederile de lege criticate, și anume art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 și art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, care fac obiectul excepției de neconstituționalitate, nu instituie prin conținutul lor normativ privilegii sau discriminări care să încalce art. 16 din Constituție.

3. Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile de lege criticate sunt „insuficient de precis formulate în a determina modalitatea de înlocuire a sporului cu timp liber corespunzător”, întrucât nu precizează și un termen-limită de acordare a timpului liber corespunzător și nici sancțiunile pentru neacordarea acestuia, Curtea nu poate reține această critică, întrucât autorul excepției invocă, în realitate, o situație de fapt constând în neacordarea de către angajator a timpului liber corespunzător pentru munca suplimentară prestată, ceea ce reprezintă o problemă de aplicare a textelor de lege criticate, a cărei soluționare nu intră în competența Curții Constituționale, ci în competența instanțelor judecătorești.

4. Referitor la pretinsa încălcare a art. 41 alin. (1) și (2) privind munca și protecția socială a muncii, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate se aplică în egală măsură întregului

personal din sectorul bugetar și că nu se poate vorbi despre drepturi fundamentale atunci când se reclamă încetarea acordării unui spor, așa încât nu este incident art. 41 din Constituție, care garantează dreptul la salariu.

În jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, făcând referire la Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a reținut că statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, „ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata unor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative. În acest sens este Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Ketchko împotriva Ucrainei*, paragraful 23.

Pe de altă parte, Curtea reține că nu există obligația constituțională a statului de a asigura personalului bugetar compensare bănească pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

De asemenea, nici Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 nu prevede compensarea bănească a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, ci compensare cu timp liber corespunzător.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Teritorial Profesional Comunitatea, în numele membrilor de sindicat Nicolae Dica, Alexandru Andrei, Iulian Gabriel Baroană, Marian Baroană, Stelian Buga, Stelian Bunea, Iuri Ștefănel Ciobanu, Tache Costache, Marian Delcă, Cezar Dobrescu, Stelian Jumugă, Radian Leonte, Daniel Lupu, Gabriel Marin, Alexandrina Marinescu, Traian Mihai, Florin Mirea, Marian Miu, Marian Nedelea, Leonard Nițu, Ionel Peraanu, Gheorghită Popescu, Iulian Radoslav, Lucian Trăilă Dobrescu, Claudiu Udriș, Aurelian Voicu și Grigore Zane în Dosarul nr. 1.837/87/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. II art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 427

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, excepție ridicată de Dana Pop, Cristina Vlad, Angelo Bulboacă, Ioana Stănescu, Ioan Onac, Rodica Ungur, Ioana Borda, Viorela Ciortea, Irsay Laszlo, Dana Vasilescu, Dan Cosma, Alexandru Georgescu, Komjatzegi Csaba, Stelian Petcu, Radu Roșu și Adriana Bulboacă în Dosarul nr. 11.013/117/2012 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 386D/2013.

La apelul nominal răspunde avocatul Mihaela Elena Burzo pentru autorii excepției, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia. Astfel, susține că dispozițiile art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 sunt în vigoare, iar Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității unor dispoziții similare din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 prin Decizia nr. 385/2007. De asemenea, arată că prin prezenta excepție de neconstituționalitate nu se invocă neconstituționalitatea unei dispoziții din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, ci se critică un text dintr-o ordonanță a Guvernului.

Pe de altă parte, avocatul autorilor excepției de neconstituționalitate arată că excepția nu vizează o simplă interpretare a legii, deoarece art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 obligă la aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 250/1992.

Consideră că dispozițiile criticate contravin art. 41 alin. (2), art. 47 alin. (2), art. 53 și art. 108 alin. (2) din Constituție, deoarece obligă înlocuirea concediului de odihnă cu concediul fără plată, or, potrivit Constituției, orice angajat are dreptul la concediu de odihnă plătit.

Totodată, arată că dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 au preluat dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 250/1992, în condițiile în care aceasta din urmă a fost adoptată în executarea Legii nr. 6/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților, care a fost abrogată prin Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Or, odată cu abrogarea Legii nr. 6/1992, a prelua în textul Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 afectează art. 108 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, susține că textul de lege criticat restrânge dreptul la concediu de odihnă și afectează dreptul fundamental la muncă, neexistând proporționalitate între această măsură și situația care a determinat-o.

Întrucât Legea nr. 53/2003 — Codul muncii a permis oricărui angajat să desfășoare activități pe baza mai multor contracte de muncă (chiar și la același angajator), indemnizația pentru concediu trebuie acordată pentru toate contractele de muncă, neexistând rațiunea pentru care legiuitorul să interzică acordarea concediului de odihnă cu plată la funcția cumulată.

Totodată, dispozițiile de lege criticate contravin și dreptului la pensie, prevăzut de art. 47 alin. (2) din Constituție, deoarece contribuțiile pentru determinarea stagiului de cotizare sunt calculate și în funcție de indemnizațiile pentru concediul de odihnă.

Pentru toate aceste argumente, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, dată fiind construcția normei juridice criticate, referirile la Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 sunt inevitabile, iar criticile de neconstituționalitate se transpun asupra acestei hotărâri a Guvernului, dar, totuși, acest lucru nu face ca excepția de neconstituționalitate să fie inadmisibilă.

Pe fond, arată că, din moment ce Ordonanța Guvernului nr. 10 a fost adoptată în anul 2008, este evident că Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, la care face referire, este încă în vigoare. Această hotărâre a Guvernului a fost atacată pe calea excepției de nelegalitate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ pronunțându-se asupra legalității sale prin Decizia nr. 1.044/2010, prin care a constatat că Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 este conformă atât cu Codul muncii din 2003, cât și cu art. 41 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, o dispoziție de lege care declară că Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 este încă în vigoare nu conține nicio prevedere neconstituțională. Cu privire la art. 53 din Constituție, consideră că acesta nu este încălcat prin dispozițiile criticate,

deoarece — în cazul cumulului de funcții — atunci când de la funcția de bază angajatul beneficiază de concediu de odihnă plătit, acesta își poate continua activitatea la cel de-al doilea angajator, fără a solicita concediu fără plată. În final, arată că art. 47 din Constituție nu este incident în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.013/117/2012, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantii Dana Pop, Cristina Vlad, Angelo Bulboacă, Ioana Stănescu, Ioan Onac, Rodica Ungur, Ioana Borda, Viorela Ciortea, Irsay Laszlo, Dana Vasilescu, Dan Cosma, Alexandru Georgescu, Komjatzegi Csaba, Stelian Petcu, Radu Roșu și Adriana Bulboacă într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii din 11 iulie 2012 a Spitalului de Recuperare Cluj și obligarea acestuia la acordarea concediului de odihnă convenit și a indemnizației pentru munca desfășurată în spital.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 „prin care se mențin ca dispoziții în vigoare prevederile din art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992” încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) în ceea ce privește dreptul la concediu de odihnă plătit, ale art. 47 alin. (2) privind formele de asigurări sociale publice sau private, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 108 alin. (2) potrivit cărora hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.

În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, în primul rând, pentru faptul că instituie pentru salariatul bugetar care desfășoară munca în condițiile unui cumul de funcții obligația de a accepta ca pentru munca depusă în temeiul unuia dintre aceste contracte de muncă (cel de la funcția cumulată) să beneficieze de repausul de refacere a forței sale de muncă printr-o altă formă de concediu, și anume concediu fără plată. Acest lucru obligă la nesocotirea și încălcarea atât a prevederilor legale referitoare la scopul și sensul concediului de odihnă, cât și al concediului fără plată, acesta din urmă fiind reglementat expres „pentru rezolvarea unor situații personale ale salariaților”.

Dispozițiile de lege criticate atrag transformarea concediului de odihnă într-o întrerupere, prin opțiune personală, a activității de muncă. Or, în niciun caz nu poate fi pus semn de egalitate între asigurarea unui drept, mai ales a unui drept fundamental, și situația de întrerupere a activității de muncă, realizată practic prin recurgerea la instituția concediului fără plată în cu totul alt scop decât cel prevăzut de legiuitor.

În al doilea rând, arată că dreptul la concediu de odihnă, drept fundamental înscris în Constituție, este restrâns nu prin lege, cum prevăd dispozițiile art. 53 din Constituție, ci doar printr-un act al Guvernului, respectiv ordonanță.

Mai mult, autorii excepției consideră că li se impune ca, pentru exercitarea muncii prin activitatea de integrare medicală

din spital, să renunțe practic cu totul la concediu de odihnă plătit, ca formă de refacere a capacității de muncă, pentru a beneficia doar de un concediu fără plată. În mod vădit, o atare restrângere afectează însăși existența dreptului la concediu de odihnă în substanța sa, constituind în egală măsură și o situație de discriminare față de ceilalți medici salariați ai spitalului cu contracte individuale de muncă.

Cu privire la încălcarea art. 108 alin. (2) din Constituție, arată că la data adoptării Hotărârii Guvernului nr. 250/1992 s-a avut în vedere punerea în aplicare a dispozițiilor cuprinse în Legea nr. 6/1992, lege abrogată prin Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Odată cu abrogarea acestui act normativ, hotărârea Guvernului menționată și-a încetat aplicabilitatea, iar norma de trimitere din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 nu este de natură a duce la înlăturarea abrogării implicite a acestei hotărâri a Guvernului.

Mai arată că prevederile de lege care au justificat, pe planul dreptului la concediu de odihnă, distincția între funcția de bază și cea desfășurată prin cumul și pentru a căror executare a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 au fost abrogate. Din această perspectivă, dispozițiile de lege criticate au ca efect o restrângere a exercițiului dreptului la concediu de odihnă, care nu este însă proporțională cu situația care a determinat-o și care aduce atingere însăși existenței acestui drept, ca și altor drepturi fundamentale.

În concret, cadrul legal în vigoare la data adoptării dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, dispoziții ce sunt păstrate ca norme în vigoare prin art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, era format din: Codul muncii din 1972, abrogat în prezent de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii; Legea nr. 6/1992 privind concediu de odihnă și alte concedii ale salariaților, abrogată în prezent de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii; Legea nr. 2/1991 privind cumulul de funcții, abrogată în prezent de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și care prevedea că persoanele care cumulează mai multe funcții sunt obligate să își aleagă o unitate unde vor avea funcția de bază, care îi achită și celelalte drepturi de personal. Prin urmare, numai această unitate era îndreptățită/obligată să achite/să suporte toate drepturile de personal, precum și toate contribuțiile de asigurări sociale. Salariul astfel obținut nu era corelat și cu alte drepturi din muncă, inclusiv cu alte drepturi patrimoniale și, cu atât mai puțin, cu cele de asigurări sociale și de pensie.

Legea nr. 53/2003 — Codul muncii permite a se face corelarea rațională a drepturilor salariale și a celorlalte drepturi generate de desfășurarea activității prin încheierea mai multor contracte individuale de muncă. Totodată, potrivit art. 39, dreptul la concediu de odihnă anual plătit tuturor salariaților nu poate face obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări. Totodată, potrivit Codului muncii în vigoare, indemnizația de concediu este media unor drepturi salariale, sensul fiind acela că este vorba despre toate drepturile salariale corespunzătoare categoriei salariu de bază, indemnizații și sporuri cu caracter permanent care sunt obținute pe baza tuturor contractelor individuale de muncă pe care o persoană le-a încheiat.

De asemenea, din corelarea dispozițiilor Codului muncii cu cele ale Codului fiscal reiese că toate drepturile ce sunt recunoscute în raporturile de muncă sunt corelate cu obligațiile de plată a impozitelor și contribuțiilor sociale stabilite de Codul fiscal. Astfel, nu sunt exceptate de la plata acestor contribuții veniturile obținute din munca depusă pentru îndeplinirea funcției considerate cumulate.

În ultimul rând, autorii excepției de neconstituționalitate menționează că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul la pensie, deoarece perioada de concediu de odihnă a oricărui salariat este luată în calcul ca stagiul de cotizare pentru determinarea drepturilor la pensie, pe când durata concediului fără plată este exclusă din stagiul de cotizare la care ar fi îndreptățit. Totodată, acest lucru atinge dreptul de pensie în substanța sa, deoarece punctajul lunar în vederea stabilirii

pensiei se determină prin raportarea câștigului salarial brut lunar/soldei brute lunare sau, după caz, a venitului brut lunar care a constituit baza de calcul a contribuției de asigurări sociale, la câștigul salarial mediu brut din luna respectivă.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 385/2007.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Astfel, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 10/2008 au fost abrogate în întregime prin prevederile art. 48 alin. (1) pct. 12 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, abrogată la rândul ei prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât în realitate autorii excepției critice menținerea unei soluții legislative reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu următorul cuprins: „*Celelalte prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, rămân în vigoare.*”

Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată, cu excepția art. 23, art. 25 și art. 30², prin art. 48 alin. (1) pct. 12 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, lege-cadru abrogată la rândul ei prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41

alin. (2) în ceea ce privește dreptul la concediu de odihnă plătit, ale art. 47 alin. (2) privind formele de asigurări sociale publice sau private, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 108 alin. (2) potrivit cărora hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Autorii excepției de neconstituționalitate critică, pe de-o parte, soluția legislativă potrivit căreia, în cazul cumulului de funcții, salariații au dreptul la concediul de odihnă plătit numai de la unitatea în care au funcția de bază, iar, pe de altă parte, susțin că aceste prevederi cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 ar fi abrogate implicit ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 53/2003 — Codul muncii.

Cu privire la prima critică, Curtea reține că, în realitate, prevederile de care sunt nemulțumiți autorii excepției sunt cuprinse în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, potrivit cărora „*Salariații care îndeplinesc prin cumul, pe lângă funcția de bază, cu o normă întreagă, o altă funcție, au dreptul la concediul de odihnă plătit numai de la unitatea în care au funcția de bază. Unitatea în care salariații cumulează le va acorda, la cerere, un concediu fără plată pentru zilele de concediu de odihnă permise de la cealaltă unitate.*”

Pe de altă parte, autorii excepției susțin că Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 nu s-ar mai putea aplica, fiind abrogată implicit ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, întrucât s-a schimbat cadrul legislativ care a fost avut în vedere la data adoptării acesteia.

Referitor la această susținere, Curtea constată că autorii excepției invocă o problemă de interpretare și aplicare a normelor care reglementează situația salariaților care cumulează mai multe funcții, în cadrul unor angajatori diferiți.

Or, așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 8 septembrie 2000, „interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite. În acest sens, interpretarea este faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. «Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza „C.R. contra Regatului Unit”, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]». Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii.”

De altfel, prin Decizia nr. 1.044 din 25 februarie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiției — Secția de contencios administrativ a respins excepția de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 și a constatat că acestea nu contravin prevederilor legale în vigoare în prezent, respectiv celor ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, care a abrogat Legea nr. 6/1992, și nici celor ale art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală.

Așadar, Curtea constată că aspectele invocate de autorii excepției cu privire la acordarea concediului de odihnă numai la unitatea în care au funcția de bază, în situația salariaților cumularzi, și la aplicarea sau neaplicarea Hotărârii Guvernului nr. 250/1992 reprezintă probleme de aplicare a legii care nu intră în competența Curții Constituționale, ci în competența instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, excepție ridicată de Dana Pop, Cristina Vlad, Angelo Bulboacă, Ioana Stănescu, Ioan Onac, Rodica Ungur, Ioana Borda, Viorela Ciorte, Irsay Laszlo, Dana Vasilescu, Dan Cosma, Alexandru Georgescu, Komjatzegi Csaba, Stelian Petcu, Radu Roșu și Adriana Bulboacă în Dosarul nr. 11.013/117/2012 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 435

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Sindicatul Liber Nitramonia—Rompiro Făgăraș, în numele membrului de sindicat Ioan Burlea, în Dosarul nr. 11.527/62/2012 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 346D/2013.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic Elvira Georgescu pentru Sindicatul Liber Nitramonia—Rompiro Făgăraș. Lipsesc Ioan Burlea și partea Casa Națională de Pensii Publice, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Sindicatului Liber Nitramonia—Rompiro Făgăraș, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o diferență de tratament juridic

nejustificată între persoanele care au lucrat în grupa I de muncă și aduc atingere drepturilor câștigate de acestea ca urmare a desfășurării activității în această grupă.

Ministerul Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, considerând că art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, arată că se creează o discriminare între persoanele care au lucrat în grupa I de muncă, întrucât cei care după intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale au desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate în condiții speciale beneficiază de o reducere mai mare a vârstei de pensionare în raport cu cei care au fost încadrați în condiții deosebite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.527/62/2012, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber Nitramonia—Rompiro Făgăraș, în numele membrului de sindicat Ioan Burlea, cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este retroactiv și creează inechități sociale. Astfel, consideră că dispozițiile art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 creează o discriminare în privința reducerii vârstei de pensionare între

persoanele care au lucrat în grupa I de muncă. În acest sens arată că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, activitatea desfășurată de Ioan Burlea a fost încadrată în grupa I de muncă, însă, ulterior, deși activitatea pe care a desfășurat-o se regăsește între activitățile încadrate în condiții speciale de muncă — echivalente fostelor locuri de muncă încadrate în grupa I de muncă —, întreprinderea unde și-a desfășurat această activitate nu a fost inclusă între unitățile care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare. Așa fiind, potrivit art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 teza întâi, stagiul de cotizare realizat până la data de 1 aprilie 2001 a fost asimilat stagiului de cotizare în condiții deosebite, creându-se o diferență de tratament nejustificată în raport cu celelalte persoane care au lucrat în grupa I de muncă, dar au fost încadrate în condiții speciale ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 și care beneficiază de o reducere mai mare a vârstei de pensionare.

Tribunalul Brașov — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, autorul acesteia urmărind, în realitate, modificarea textului de lege criticat.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 nu retroactivează, ci doar modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior. De asemenea, consideră că aceste dispoziții de lege nu contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, atâta vreme cât se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Totodată, apreciază că nu instituie discriminări între asigurații care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupe superioare de muncă potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001 și cei care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale sau deosebite, ci a fost recunoscută vechimea în muncă realizată în fostele grupe I și/sau II de muncă până la data de 1 aprilie 2001. Faptul că legiuitorul a ținut cont de munca desfășurată în aceste condiții, adoptând soluții diferite pentru situații diferite nu reprezintă o încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată subliniază că cetățenii au dreptul la pensie, dar în condițiile stabilite de lege, legiuitorul având libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul lor valoric, în raport cu posibilitățile create de resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind

sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora *„Perioadele de vechime în muncă realizate în grupele I și a II-a de muncă până la data de 1 aprilie 2001 constituie stagiul de cotizare în condiții deosebite, în vederea reducerii vârstei de pensionare, cu excepția celor realizate în activitățile care, conform prevederilor art. 30 alin. (1), sunt încadrate în condiții speciale”*.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de diferența de tratament juridic privind vârsta de pensionare care se creează între persoanele care au fost încadrate în grupa I de muncă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, diferență pe care o consideră nejustificată. În acest sens, a arătat că persoanele care au lucrat în grupa I de muncă și după anul 2001 au fost încadrate în condiții speciale de muncă beneficiază de reducerea mai avantajoasă a vârstei de pensionare, potrivit tabelului nr. 2 din art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 263/2010, în timp ce persoanele care au lucrat în grupa I de muncă, dar ulterior nu au fost încadrate în locuri de muncă în condiții speciale sunt încadrate în ipoteza tabelului nr. 1 din același articol de lege, care prevede o reducere mai mică a vârstei de pensionare.

Analizând aceste critici, Curtea constată că legislația anterioară Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale a clasificat locurile de muncă în funcție de gradul de expunere la risc și de solicitare la care era supusă persoana care efectua acea muncă.

Astfel, dispozițiile succesive ale art. 10 din Decretul 292/1959 privind dreptul la pensie în cadrul Asigurărilor Sociale de Stat, publicat în Buletinul Oficial al României nr. 20 din 10 august 1959, ale art. 6 din Legea nr. 27/1966 privind pensiile de asigurări sociale de stat și pensia suplimentară, publicată în Buletinul Oficial al României nr. 17—18 din 1 februarie 1969, și ale Legii nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, publicată în Buletinul Oficial al României nr. 82 din 6 august 1977, au stabilit o divizare a locurilor de muncă pe grupe de muncă, grupele superioare referindu-se la activități cu un grad sporit de solicitare și de risc.

În acest sens, de exemplu, art. 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 3/1977 a prevăzut că *„pensia se stabilește în raport de contribuția adusă de fiecare om al muncii la dezvoltarea societății, potrivit principiului socialist al retribuției după cantitatea, calitatea și importanța socială a muncii și se diferențiază în funcție de vechimea în muncă, retribuția avută și grupa de muncă”*, precum și că, *„în raport de condițiile, complexitatea și importanța muncii, locurile de muncă se încadrează în grupa I, II sau III de muncă, prin decret al Consiliului de Stat.”*

Aplicând aceste principii, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 3/1977 a prevăzut că *„pensia integrală pentru munca depusă și limita de vârstă se determină în procente din retribuția tarifară, diferențiate pe tranșe de retribuții și grupe de muncă, stabilite potrivit legii”*.

De asemenea, art. 14 din Legea nr. 3/1977 prevedea beneficiul acordării unor sporuri la vechimea în muncă, dar și pe cel al reducerii vârstei de pensionare pentru persoanele care au lucrat în grupele I și II de muncă, astfel: *„(1) Persoanelor care au lucrat efectiv cel puțin 20 ani în locuri care, potrivit legii, se încadrează în grupa I de muncă, sau cel puțin 25 ani în grupa II de muncă, la stabilirea pensiei li se ia în calcul, pentru fiecare an lucrat în aceste grupe câte:*

- a) un an și șase luni pentru grupa I de muncă;
- b) un an și trei luni pentru grupa II de muncă.

(2) Pe această bază persoanele care au lucrat în grupele I și II de muncă au dreptul, la cerere, să fie pensionate, la împlinirea vârstei de:

- a) 52 ani, pentru grupa I și 57 ani pentru grupa II, bărbații;
- b) 50 ani pentru grupa I și 52 ani pentru grupa II, femeile.

(3) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de alin. (1) sunt pensionate, la cerere, și la 50 de ani, atât bărbații cât și femeile din grupa I de muncă, și la 55 ani bărbații sau 50 de ani femeile, din grupa II de muncă.

(4) Pentru persoanele cu vechime integrală în muncă care au lucrat mai puțin de 20 ani în grupa I ori mai puțin de 25 ani în grupa a II-a, vârstele de pensionare arătate la alin. 2 și 3 se reduc cu câte:

- a) 6 luni pentru fiecare an efectiv lucrat în grupa I;
- b) 3 luni pentru fiecare an efectiv lucrat în grupa a II-a.

(5) Vârstele de pensionare se reduc numai cu ani întregi, fără a putea fi mai mici de 50 de ani.”

Abrogând Legea nr. 3/1977, Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, a propus o nouă clasificare a locurilor de muncă în funcție de condițiile în care s-a desfășurat activitatea, reglementând astfel în art. 19 și art. 20 locurile de muncă în condiții deosebite și cele în condiții speciale, distinct de locurile de muncă în condiții normale.

Prin dispozițiile art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 martie 2001, s-a prevăzut că „locurile de muncă, activitățile și categoriile profesionale încadrate în grupele I și a II-a de muncă până la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri sunt considerate activități desfășurate în condiții deosebite, cu excepția celor care, conform prevederilor Legii nr. 19/2000, sunt prevăzute ca fiind activități desfășurate în locuri de muncă în condiții speciale.”

În ceea ce privește condițiile speciale de muncă, art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 10 septembrie 2003, a prevăzut că „(1) Criteriile pentru încadrarea persoanelor în locurile de muncă în condiții speciale sunt următoarele:

a) încadrarea locurilor de muncă în grupa I de muncă, anterior datei de 1 aprilie 2001;

b) desfășurarea activității în condiții speciale pe durata programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la art. 1 lit. a);

c) existența la locurile de muncă în condiții speciale a unor factori de risc care nu pot fi înlăturați, în condițiile în care s-au luat măsurile tehnice și organizatorice pentru eliminarea sau diminuarea acestora, în conformitate cu legislația de protecție a muncii în vigoare;

d) efecte asupra persoanelor din punct de vedere al securității și sănătății în muncă, datorate în exclusivitate unor cauze profesionale și înregistrate pe perioada ultimilor 15 ani;

e) efecte asupra capacității de muncă și stării de sănătate, evaluate în baza datelor medicale înregistrate la nivelul cabinetelor medicale de întreprindere, de structurile medicale de medicina muncii sau la comisiile de expertizare a capacității de muncă, pe perioada ultimilor 15 ani.

(2) Încadrarea persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se va realiza în condițiile îndeplinirii tuturor criteriilor menționate la alin. (1).”

Curtea reține că, deși încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale sau deosebite a avut ca temei rațiuni asemănătoare divizării activității în grupele I și a II-a de muncă, rațiuni ce țin de gradul de solicitare, precum și de factorii de risc prezenți și expunerea la aceștia, totuși, în urma aplicării

metodologiilor de încadrare stabilite prin hotărârile Guvernului mai sus amintite nu s-a realizat o suprapunere perfectă între locurile de muncă încadrate anterior Legii nr. 19/2000 în grupele I și a II-a de muncă cu cele încadrate ulterior în condiții speciale ori deosebite. Astfel, unele activități și unități care anterior se regăseau în grupa I de muncă au fost încadrate în activități și unități în care se desfășoară activitatea în condiții speciale, în timp ce altele au fost încadrate în condiții deosebite dacă au îndeplinit condițiile stabilite de art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001.

Legea nr. 263/2010 a preluat clasificarea Legii nr. 19/2000, definind în cuprinsul art. 3 alin. (1) lit. g) și h) locurile de muncă în condiții deosebite și cele în condiții speciale. Art. 55 alin. (1) din această lege instituie un regim juridic diferit pentru persoanele aflate în aceste situații sub aspectul reducerii vârstelor de pensionare. Astfel, tabelul nr. 1 din acest articol de lege prevede reducerea vârstelor de pensionare pentru persoanele care au desfășurat munca în condiții deosebite în mod diferit față de dispozițiile mai favorabile ale tabelului nr. 2, aplicabile persoanelor care au desfășurat munca în condiții speciale.

Cât privește textul de lege criticat, Curtea constată că, reglementând vârsta de pensionare a persoanelor care au lucrat în grupele I și a II-a de muncă, acesta dă expresie evoluției pe care a avut-o legislația în această materie. Astfel, prin art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 s-a prevăzut că persoanele care au prestat activități încadrate în grupa I de muncă, încadrate ulterior în condiții speciale, vor beneficia de reducerea vârstei de pensionare prevăzută pentru persoanele care au lucrat în condiții speciale. Din contră, persoanele care au lucrat în locuri de muncă încadrate în grupa I care ulterior nu au fost încadrate în condiții speciale sunt asimilate condițiilor deosebite de muncă sub aspectul vârstei de pensionare.

Analizând conformitatea textului de lege criticat cu textele din Legea fundamentală invocate de autorul excepției, Curtea reține că dispozițiile art. 47 alin. (2) din Constituție au fost interpretate în jurisprudența sa în sensul că acordă legiuitorului competența exclusivă „să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile de acordare a pensiilor, modul de calcul și cuantumul acestora, având în vedere nevoia de a asigura un nivel de trai decent și dreptul la protecție socială, dar și posibilitățile economico-financiare existente în diferite intervale de timp”. În acest sens este Decizia nr. 223 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, ori Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007.

Una dintre condițiile esențiale pentru obținerea dreptului la pensie pe care legiuitorul este liber să o reglementeze și să o modifice în funcție de factorii mai sus arătați este vârsta legală de pensionare, așa cum de altfel reiese din cuprinsul Deciziei nr. 20 din 2 februarie 2000, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000.

Curtea reține totodată că vârsta de pensionare, precum și celelalte condiții ale obținerii dreptului la pensie aplicabile unei persoane sunt cele prevăzute de legea în vigoare la momentul deschiderii dreptului la pensie, potrivit principiului *tempus regit actum*. De altfel, în acest sens sunt și considerentele Deciziei nr. 861 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007.

Or, raportându-se la cele reținute mai sus, Curtea apreciază că tratamentul juridic diferențiat instituit de art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, criticat pe calea prezentei excepții de neconstituționalitate, este justificat de situația obiectiv diferită în care se plasează diferitele categorii de persoane care anterior anului 2001 au desfășurat munca în grupa I de muncă, în funcție de criteriile de clasificare a condițiilor de muncă în vigoare la

data deschiderii dreptului la pensie. Astfel, împrejurarea că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 și apoi a Legii nr. 263/2010, anumite activități și unități care fuseseră încadrate în gradul I au îndeplinit sau nu condițiile pentru a fi încadrate în condiții speciale de muncă, potrivit reglementărilor ulterioare datei de 1 aprilie 2001, nu poate fi lipsită de relevanță asupra condițiilor de obținere în prezent a dreptului la pensie, permițând legiuitorului să instituie o reglementare diferențiată.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că „principiul egalității în fața legii presupune un tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.” În acest sens sunt Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, dar și Decizia nr. 6 din 24 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, ori Decizia

nr. 49 din 10 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998.

Pentru aceleași rațiuni reținute mai sus, Curtea constată că vârsta de pensionare prevăzută în actele normative care s-au succedat pe tot parcursul activității profesionale a unei persoane nu reprezintă un drept câștigat, așa încât este lipsită de temei și critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

De altfel, Curtea reține că, dincolo de diferența de tratament juridic obiectiv justificată a art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, celelalte prevederi ale acestei legi recunosc drepturile câștigate de persoanele care au desfășurat activitatea în grupa I de muncă. Astfel, art. 17 prevede că perioada suplimentară la vechimea în muncă sau la vechimea în serviciu acordată în baza legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001 pentru perioadele realizate în grupa I sau a II-a de muncă sunt luate în calculul stagiului de cotizare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Liber Nitramonia—Rompiro Făgăraș, în numele membrului de sindicat Ioan Burlea, în Dosarul nr. 11.527/62/2012 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată — cu majoritate de voturi — prin Decizia nr. 435 din 29 octombrie 2013, considerăm că sunt întemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, iar excepția de neconstituționalitate s-ar fi impus a fi admisă pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare:

Autorul excepției de neconstituționalitate este o persoană care a prestat o muncă încadrată, potrivit legislației anterioare datei intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, în grupa I și al cărui drept la pensie s-a deschis după intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Ulterior datei de 1 aprilie 2001, ca urmare a dispozițiilor art. 19 și art. 20 din Legea nr. 19/2000, din care rezultă clasificarea locurilor de muncă după noi criterii, respectiv condiții normale, condiții deosebite și condiții speciale, activitatea desfășurată de autorul excepției a fost recunoscută ca încadrându-se în condiții speciale. Este vorba de activitățile reglementate de dispozițiile pct. 1, liniuțele a treia și a patra din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, respectiv de cele ale pct. 1 lit. c) și d)

din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, activități care vizează fabricarea, manipularea, transportul nitroglicerinei, explozivilor, pulberilor negre, pulberilor fără fum, produselor pirotehnice în unitățile de producție a explozivilor, precum și fabricarea nitrocelulozelor și a celuloizului în aceleași unități de producție a explozivilor, dar și fabricarea munițiilor și a elementelor de muniții. De asemenea, sunt avute în vedere locurile de muncă în care se execută operații cu exploziv de inițiere, exploziv cu caracteristică de sensibilitate mare, precum și locurile de muncă în care se execută operații cu explozivi aromatici, la care angajații vin în contact direct cu aceștia.

Cu toate acestea, unitatea în care autorul excepției a desfășurat aceste activități nu a îndeplinit condițiile pentru a fi încadrată în categoria unităților care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale.

Această din urmă împrejurare a creat în mod obiectiv o diferență între persoanele care, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, lucraseră în grupa I de muncă, diferență creată de întrunirea sau nu, potrivit legislației ulterioare intrării în vigoare a legii mai sus amintite, a condițiilor cumulative de încadrare în

condiții speciale a activității, dar și a unității în care se desfășoară activitatea.

Spre deosebire de argumentele reținute de Curte prin Decizia nr. 435/2013, apreciem însă că această diferență era susceptibilă de a justifica un tratament juridic diferențiat numai pentru viitor, respectiv după ce activitățile și unitățile încadrate anterior în grupa I de muncă au fost încadrate în condiții speciale ori deosebite, după caz, potrivit legislației ulterioare datei de 1 aprilie 2001.

A interpreta altfel, în sensul reținut de Curte prin decizia amintită, potrivit căreia diferența obiectivă de situații în care se găsesc după data de 1 aprilie 2001 persoanele care au desfășurat munca în grupa I își extinde efectele și pentru trecut, anterior acestei date, apreciem că este de natură să aducă atingere atât principiului neretroactivității legii civile, cât și celui al egalității în drepturi a cetățenilor, principii consacrate de art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

Este adevărat că, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 435/2013, condițiile de pensionare sunt cele în vigoare la data nașterii dreptului la pensie, dar considerăm că principiul *tempus regit actum* nu poate avea ca efect ignorarea unei situații stabilite în trecut, respectiv încadrarea în grupa I de muncă **la data desfășurării activității în aceste condiții.**

Mai mult, a supune persoanele care au desfășurat munca în grupa I de muncă unui tratament juridic identic cu cel aplicabil persoanelor care au fost încadrate în grupa a II-a de muncă, aflate în mod evident într-o situație diferită sub aspectul condițiilor în care s-a desfășurat activitatea, este de natură să aducă atingere prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În acest sens, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.359 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, că instituirea unui tratament juridic egal pentru persoane aflate în situații diferite poate dobândi semnificația încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor.

De altfel, opinia noastră, potrivit căreia diferența de tratament juridic instituită de art. 158 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 între persoanele care au fost încadrate în grupa I de muncă sub aspectul vârstei de pensionare este nejustificată, este întărită de faptul că celelalte dispoziții ale legii care stabilesc condițiile de pensionare pentru persoanele care au lucrat în grupa I de muncă nu păstrează această distincție în cadrul acestei categorii de persoane, dar diferențiază în mod clar regimul celor care au fost încadrați în grupa I, față de cei care au fost încadrați în grupa a II-a. În acest sens sunt dispozițiile art. 100 și art. 169 alin. (1), referitoare la majorarea punctajelor realizate în perioada când activitatea a fost desfășurată în grupa I, respectiv grupa a II-a de muncă.

În plus față de cele arătate mai sus, apreciem că se impune a fi subliniat că tratamentul discriminator criticat pe calea excepției de neconstituționalitate ce a fost soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 435/2013 are efecte cu atât mai grave cu cât, alături de stagiul de cotizare, vârsta legală de pensionare reprezintă una dintre condițiile esențiale pe care Legea nr. 263/2010 le prevede pentru obținerea dreptului la pensie, iar reducerea ei una dintre motivațiile principale pentru care anumite persoane și-au asumat riscul de a presta o muncă susceptibilă de a produce vătămări ireversibile asupra organismului.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Judecători,
Mona-Maria Pivniceru
Valer Dorneanu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Sorin-Gabriel Arjoca, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 98 alin. (1) lit. i) și alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se constată încetarea de drept a raportului guvernamental în cadrul Secretariatului General al de serviciu al domnului Sorin-Gabriel Arjoca, inspector Guvernului.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 9 decembrie 2013.
Nr. 483.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea prin mobilitate a domnului Cornel Coman în funcția publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cornel Coman se numește în funcția publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în aplicarea mobilității înalților funcționari publici.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 9 decembrie 2013.
Nr. 484.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru modificarea pct. 12 din anexa la Decizia prim-ministrului nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, precum și propunerea președintelui Consiliului Concurenței, formulată prin Adresa nr. 13.985 din 2 decembrie 2013, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic — Punctul 12 din anexa „Componența nominală al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei” la Decizia prim-ministrului nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 25 februarie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„12. Mihaela Violeta Toader	Consiliul Concurenței”
-----------------------------	------------------------

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 9 decembrie 2013.
Nr. 485.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

